

Stichting Basset Herplaatsen Nederland

Buurman (voorheen Casper)

Begin november 2010 werd Casper bij ons gebracht, een zesjarige reu met een velletje zo stijf als een betonnen muur. Een licht angstig beestje die veranderde in een woeste kerel als er ook maar iemand in de buurt van zijn eten kwam. Casper moest zijn oude gezin verlaten omdat er door persoonlijke omstandigheden niet de juiste omgeving voor een Basset meer geboden kon worden. Tranen met tuiten bij het afscheid, vooral van zijn kleine baasje (een schattig meisje), maar ook van zijn grote baas. Het is ook niet niks, om een hondengezinslid achter te laten bij wildvreemden.

Casper kreeg bij ons een prachtig hondenvriendinnetje, een dochter van de eeuwige winnaar Nabhira Favourite – een lekker stuk dus voor een Basset. Ze was alleen een klein beetje te enthousiast naar zijn zin. Gelijk samen willen eten, aan zijn edele delen snuffelen en uitdagen tot spelen, daar was Casper nog niet zo van gecharmeerd in die eerste paar weken.

De dag na Caspers komst doopten wij hem om tot Buurman. Dat leek beter bij hem te passen. Buurman liep tijdens het wandelen namelijk iedere tuin of oprit in die hij tegenkwam, even op visite – net als een buurman. De eerste weken hebben we het rustig aan gedaan, maar na twee weken namen we Buurman en Fred, zoals zijn vriendin heet, een weekendje mee naar een vakantieadres 2,5 uur rijden verderop. Achterin onze Subaru twee manden en gaan. Halverwege deden wij een vriend aan voor een kopje koffie. Toen wij Buurman en Fred uit de auto lieten bleek Buurman van pure emotie zijn mand ondergekijld te hebben tot circa 5 centimeter onder de rand (en nee, ik overdrijf niet). De mand omgekiept op de oprit van de vriend die nu een kennis is en verder acceptabel gemaakt door er een badhanddoek in te leggen. Na de koffie weer lekker verder. Alleen, Buurman ging echt niet in die vuile mand zitten. Hoe durfden wij hem überhaupt die kant op te sturen. Hij stapte netjes in de schone mand van Fred en liet Fred, onder zwaar protest, in zijn kwijl verder reizen. Lang heeft hij niet kunnen genieten van zijn droge onderkomen, want voor we aankwamen in onze tijdelijke verblijfplaats was ook mand nummer twee veranderd in een zwembad. Ter plekke dus maar nieuwe manden gekocht want ja, die beestjes moeten toch droog slapen.

Autorijden was dus niet Buurmans hobby. Inmiddels is hij er gelukkig een beetje meer aan gewend en blijft de auto droog. Eten is wel zijn hobby. Het hoogste doel is de eigen bak zo snel mogelijk legen, om vervolgens die van zijn slapie Fred te verorberen, en aangezien Fred met de komst van Buurman een treetje lager in de hiërarchie is komen te staan, doet zij keurig een stapje naar achteren en wacht tot Buurman klaar is. Een anti-schrok bak bleek een prima oplossing, nu zijn ze tegelijk klaar.

De huiselijke pikorde is met de komst van Buurman zodanig gewijzigd, dat de kat niet langer onze dochter aanvalt bij ongenoegen. Bovenaan staat de baas onmiddellijk gevolgd door het vrouwtje en daarna het kind. Dan de kater en dan komen Buurman en Fred. Waarom het kind is opgeschoven is een raadsel, voorheen stond zij, helaas, tussen de kater en Fred. Wanneer de kater het dan niet naar zijn zin had, kreeg het kind een haal. Nu zijn de honden de pineut. Dat katten en honden elkaars taal niet verstaan werd ons al snel duidelijk. Sissen en uithalen betekent voor Bassets: "hoera, hij wil met ons spelen. Kom op dan rennen we achter hem aan. Neem jij de linkerkant van de bank Fred, dan pak ik de rechter en sluiten we hem aan de voorkant in. Zie je wel dat hij het leuk vindt, hij gaat nog harder sissen en met zijn poot slaan".

De kwijlproductie van Buurman kent ongekende hoogten. Er gaan dan ook liters water in hem om het een beetje op peil te houden. Buurman mag niet op de bank, en dat weet Buurman want hij is een slimme Basset, maar 's-nachts kan niemand hem zien en als je maar zorgt dat je dan 's-morgens op tijd er af bent, kun je rondlopen met zo'n air van "wat bank, natuurlijk heb ik daar niet op gelegen. Ik weet toch dat het niet mag. En nee, ik heb geen flauw idee hoe al die slijmsporen daar komen, vraag het eens aan die kater daar." Enfin, 10 meter fleece van een stoffenzaak bleek de oplossing te zijn.

Nu, bijna vier maanden later, is Buurman een Basset met een Bassetvel, lekker los. Hij is dol op Fred en speelt ondanks zijn sinds vandaag 7 jaar (2 maart 2011) als een jonge hond.

Het mooiste moet nog komen, over een paar maanden verhuist het hele gezin naar een boerderij met 3000 vierkante meter grond en een eigen bos. Helemaal omheind en Basset-proved en vol van lekkere geurtjes van het wild dat daar 's-nachts loopt.